

idet de alligevel ikke evnede at skaffe det Arbejde, som var nødvendigt for at hindre Arbejdsløsheden og dermed følgende Ulemper. Jeg kan godt se, at det er et overmaade vanskeligt Forhold, og det kan nok trænge til alvorlig Overvejelse, om man skal gøre det ene eller det andet. Det vilde imidlertid glæde mig, om man kunde komme til en Ordning i Lighed med den, som Ministeren foreslaar, thi jeg vil dog tro, at det vilde være af overordentlig stor Betydning, idet man derigennem stimulerer Kommunerne til at gøre sig Umage for at skaffe Arbejde, hvorved de selv kan bidrage til, at deres Arbejdsløshedsunderstøttelse bliver saa meget mindre.

I Anledning af de nye Bestemmelser i § 20, særlig Nr. 8, vil jeg sige, at efter min Mening vil det være rigtigt, at Arbejdsgiverne, naar det begynder at knibe, foretrækker at arbejde med begrænset Arbejdstid, saa længe det kan gaa, i Stedet for at holde helt op, og man burde absolut støtte og anbefale, at det til enhver Tid kommer til at gaa saa længe som muligt. Det er dog bedre, at der en Tid bliver arbejdet med afkortet Arbejdstid, hvis man ad den Vej kan komme over en vanskelig Periode. Men erkender man, at dette er et Skridt i den rigtige Retning, maa man ogsaa sige, at det er nødvendigt at fastsætte en Bestemmelse for Arbejdsløshedskasserne om, at de Medlemmer, der arbejder en vis begrænset Tid, ikke kan forlange Understøttelse. Stykke 2 i § 20 indeholder Bestemmelse om en Mindsteløn og om, at det ikke skal kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, naar Lønnen dog ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag ydes for normalt Arbejde i paagældende Virksomhed. Det forekommer mig naturligt, at der er en saadan Bestemmelse, og jeg synes egentlig ikke, den er til at tage fejl af; men jeg kan godt indrømme, at man kan se forskelligt paa det i forskellige Fag, og jeg kender ikke, hvorledes Forholdet er i de andre Fag. Man fik det Indtryk ved at høre den ærede socialdemokratiske Ordførers (J. P. Nielsen) Udtalelser, at det indenfor Bagerfaget aldeles ikke kunde lade sig gøre. Indenfor Tømrerfaget passer det udmærket godt, vi har altid for Timeløn haft en Mindsteløn, som i daarlige Tider er den almindelige Timeløn og i bedre Tider en Timeløn, som kun anvendes i nogle Tilfælde, og endelig i gode Tider er en Timeløn, som slet ikke

bliver anvendt. Jeg vil ogsaa indrømme, at denne Mindsteløn nu i lang Tid ikke eller kun sjældent har været bragt i Anvendelse; men den er dog stadig blevet ved at bestaa, der er aldrig sket en Forandring i Priskuranten, uden at man atter har fastsat Mindstelønnen til at være saa og saa meget. Naar de øvrige Lønninger steg, steg den ogsaa; man tillagde den ikke saa særlig stor Betydning, netop fordi den ikke blev anvendt saa meget, men den havde altid en bestemt Betydning, og det var den, at den var Grænsen for, hvad der skulde udbetales om Dagen i Tilfælde af Akkord, idet det er fastslaaet, at det, man har Ret til at faa udbetalt paa Akkord, er den Mindsteløn, som staar i Priskuranten. Der er heller ikke Tvivl om, at naar Tiderne bliver daarligere, vil man ogsaa kunne anvende Mindstelønnen som Timeløn; at den er fuldstændig berettiget som Timeløn, er der ikke nogen Tvivl om. Derfor vilde det ogsaa være i højeste Grad urigtigt, om der ikke var sat netop den Grænse, at man, fordi man havde haft en anden Løn tidligere, ikke kunde forlange, naar man kom i Arbejde, at faa over den Mindsteløn, som saaledes var fastslaaet.

Med Hensyn til Lovforslagets Afsnit III, den ekstraordinære Arbejdsløshed, skal jeg blot fremsætte nogle enkelte Bemærkninger. Hvad angaar Arbejdsløshedsfonden, er det naturligt; at det, der falder mig mest i Øjnene, er Spørgsmaalet om Berettigelsen til i saa høj Grad at ligne Bidragene paa Arbejdsgiverne, som det i dette Tilfælde er gjort. Jeg skal ikke indvende noget imod, at det kan være naturligt, at et passende Bidrag paalignes visse Arbejdsgivere, naar man i det hele taget foretrækker, at denne Skat lægges paa Arbejdet. Det er jo ikke Meningen i og for sig at lægge den paa den enkelte Arbejdsgiver, det er Meningen at lægge den paa hans Arbejde, og jeg maa maaske her have Lov til at indskyde den Bemærkning, at man saa heller ikke kan blive forbavset over, at denne Paaligning bliver en Grund til, at Arbejdet bliver noget fordyret. Man kan jo ikke vente, at man skal kunne lægge en Byrde paa Arbejdet, og at den saa ikke skulde kunne mærkes paa Arbejdets Pris. Det forekommer mig, at man lige overfor Arbejdsgiverne og deres Priser ofte tror, at deres Fortjeneste er saa overordentlig stor, og ikke tænker tilbørligt paa, at der er mange Udgifter af forskellig Art, som lægges paa Arbejdet og udbetales gennem Arbejdsgiverne. Og dette vil alt saa være en ny Byrde, der kommer til. Nu siges der — det var, saa vidt jeg husker